

Een zomerse dag

We maken ons klaar voor een ritje
zomaar een ritje met jou, mijn lief
de paardjes nog onwetend
staan gretig te grazen
in 't groene landschap

Ik wilde met jou
door dit uitgestrekt land gaan
langs sloten met het wuivende riet
ik wilde je laten horen het ruisen van de mais
ik wilde je laten zien de heerlijke bramen
ik wilde je laten ruiken het pasgemaaide gras
ik wilde zomaar een ritje met jou, mijn lief

De schaduw van de paardjes
fladdert ver voor ons uit
de roodgloeiende hemel steekt af
tegen het groen van de eiken
aan de einder zien we vaag de kerktoren
Het is zijn land, zijn Peel
Ik wilde zomaar een ritje met jou, mijn lief

© Anja Masee

Aerthijsplein

Het nonnenklooster, de tuinen,
de boerderijen van weleer zijn verdwenen
Sporen van een vroeger leven zijn uitgewist

Het monument, zo karakteristiek
heeft zijn eigen plekje
Op de berkenstam troont hoog
een loerende kiekendief
Niets ontgaat hem
van de activiteiten rondom het plein

Op een bankje vertelde een oude dorpsbewoner
van vroeger toen **hij** jong was
maakte praatjes met de jeugd
de leeftijdsgrens werd overschreden
nu is zijn bankje verlaten
ze missen hem

De zon gaat onder, de lucht kleurt roodgloeiend
de schaduw valt
De zwarte roofvogel verlaat zijn stam
Het is het zwijgen van de nacht

© Anja Massee

Sta even stil in deze jachtige tijd
bij het kruis waaronder de mensheid lijdt

Weest blij als u het niet hoeft te dragen
Draagt u wel, kunt u hier sterkte vragen

Als u hier bij stil heeft gestaan
zult u getroost weer verder gaan

© An Cuijpers

Kanalen

Vaak kijk ik bij dit hekje
vol bewondering naar dit plekje
Een reiger staat er te vissen misschien
ook kun je er het ijsvogeltje zien

De Noordervaart kan je 's winters bekoren
met schaatsers als het hard heeft gevoren

Verder, bij de viersprong der kanalen,
vertraagt de schoonheid mijn pedalen:
laaiende toortsen van bloeiende brem
markeren het fietspad in mei
Ik gehoorzaam dan mijn innerlijke stem
en ga hier niet zomaar voorbij

Ja ik heb mijn hart verpand
aan de kanalen in 't Nederweertse land

© An Cuijpers

De windmolen

In Ospel maalde De Korenbloem
van oudsher al van koren bloem.

Zijn wieken dansten als speelse makkers
en de bloem ging naar de bakkers:

drie bakkersgeneraties
die maakten creaties
van lekkere vlaaien en dikke mikken.
Dat was naar de zin van de Ospelse Vlikken.

Niet alleen het meel leverde de molenaar trouw:
de molenaarsdochter werd zelfs bakkersvrouw.

De molen staat hier al veel jaren
in 't hart gebakken van de Ospelbaren.

Ze willen haar als monument bewaren!

An Cuijpers